

Назар Діброва

АВТОПОРТРЕТ

НА ТЛІ

СОДОМУ Й ГОМОРРИ

Херсон
ОЛДІ-ПЛЮС
2018

Автор висловлює щирю подяку керівництву Іванівської ОЛПТ Херсонської області та особисто голові Іванівської селищної ради Дебелому Віктору Олексійовичу за допомогу виходу в світ цієї книжкци.

ВІД АВТОРА

«Автопортрет». Саме цій назві відповідає моя нова збірка поезій. До неї ввійшли як нові твори, так і написані раніш, а не оприлюднені. Є і вибрані з попередніх збірок – здебільшого це завіршована публіцистика.

Я не намагався упорядковувати цю збірку за усталеною схемою. Вона макетована, так би мовити, "з коліс" – коли й що Бог послав, а Муза – надиктувала...

Докладніше – в "Автопортреті"...

P.S. Можливо, хтось помітить, що я на когось, а чи хтось на мене схожий, то не дивуйтеся – живемо ж ми під одним небом, життям однієї родини. А "в сім'ї, як – у сім'ї..."

Ласкаво запрошую!

ВІДПОВІДНО ДО ЖИТТЯ

Назар Діброва (Володимир Назаренко), автор чималого літературного доробку – в прозі й поезії. Своєю творчою біографією нагадує пізню яблуню, що відрізняється від своїх родичів пізнішим дозріванням своїх плодів. Справа в тому, що, так званий, аматорський період його творчості сповільнювався його селянською скромністю та... сумнівом до своїх здібностей.

Як слушно відзначили: поетів земляк відомий поет Микола Братан, а згодом і університетський викладач – один з найвидатніших учених України, академік Національної Академії Наук Петро Кононенко, що Володимир Назаренко до своєї поетичної ниви йшов довго й непросто. З селянською неквапливою настирністю цей таврієць зміряв численні життєві дороги села і міста, випробував багато, передумав чи не про все, – і це сформувало його світобачення, свій ідеал і свій голос.

І зі своїм надбанням – бачення і розуміння світу, – він щиро ділитися з земляками і... співвітчизниками. Хоч спроби зробити це творчим словом вже траплялися ще в молоді роки – поодинокі вірші, оповідання, гуморески друкувалися в газетах, колективних збірках... Та книжки його творів почали виходити в світ з 2005 року..

Звичайно, не все однаково викінчено в його творчості, але незаперечно, що Володимир Назаренко – Назар Діброва наділений поетичним світовідчуттям, його твори наповнені живими соками землі й українських народних традицій, і народним ліричним голосом та і народним же гумором, а часом то й лукавим сарказмом. Відповідно до життя. Відповідно до реальності бачимо і його вміння не лише помічати, відчути й зрозуміти, а й вправно закарбувати власним стилем і мовною палітрою у своїх творах.

Ось його вірш **«Шевченко дивиться на мене»**, в якому глибоке розуміння складного періоду відродження українства. А яка оригінальність поділитися тим зі світом:

*...Ми, нарешті, прокинулись, Богові дяка...
І біль за минуле – тяжке і ганебне,
Радість за вимрійне світле – вже завтра, –
У серці щемить і лоскоче...
Яке ж бо то щастя –
бути самими собою в собі –
Українцями бути, а не – хохлами...*

А ось безперервність негасимої боротьби всіх поколінь українців **бути собою**. Автор своєю вірою в непереможність роздухує іскри надії українців в їхнє щасливе майбутнє у вірші **«Уже пнуться нові пагінці»** :

*...Жар Холодного яру ще не зотлів –
Ні, він гріє ще наші надії –
Проснутися кличе і діять.
Жар Холодного яру ще не зотлів...*

Не менш барвиста його палітра і в гуморі та сатири:

*...Щоб виправити стан,
що Україну губить,
То слід нам перестати
дивитись банді в зуби.
Тут мало шокотерапії,
Не зборе зла й люстрація –
Зарадить лише хірургія –
пройдисвітів кастрація.*

Бійцівська непримиренність до кривди в будь-яких ситуаціях, не залежно від особи кривдника – ним «стріляється на враження» відповідним калібром обурення і безкомпромісного осуду. Що, звичайно ж, не всіма сприймається однаково. Це переважно стосується деяких сатиричних віршів соціально-політичної тематики... Та поетвизнаючи такі «гріхи, не виправдовується і не вибачається, а пояснює причину своєї різкої реакції на

антигуманну, аморальну, а то і злочинну поведінку і вчинки тієї частини співвітчизників, які втратили «честь і гідність» як в суспільному співіснуванні, так і в особистому житті.

Щодо цього ось таке пояснення Назара Діброви:

***«...Не легко, часом, бути толерантним,
Як Біблія повча: «не осуди»,
Бо серцю – о! як складно бути гарантом –
«Нижче трави жити й тихіш води»;
Не бути у наш час поетом неможливо –
Аби нащадочкам творить життя
щасливе...»***

Що ж до загального враження від творів Назара Діброви – не лише поетичних, а й прозових, то приваблює в них свіжість і варіативність стилю. Зокрема поезику визначає сфера зображення, а все опромінене його непідробною любов'ю до добра і справедливості. Він оптиміст і людинолюб – для нього не тільки, а точніше то й не стільки елементи форми, скільки дух творчості і життя.

Насамкінець, не зайвим буде зауважити й ось на таке: попередні поетичні збірки мали по чотири розділи – громадянська лірика, інтимна лірика, пісні та гумор і сатира. Та в зв'язку з затримкою видання вже написаних творів (з незалежних від поета відомих причин), в одну книжку вони не вміщуються – щонайменше потрібно в три, то у цій збірці авторові довелося розмістити лише громадянську лірику.

***Дмитро Головка, письменник,
Лауреат премії ім. Павла Тичини***

З А С П І В

*Я теж несу хмизину свого слова
В багаття боротьби буремних днів –
Хай запалає правди лезом гострим
І квіткою свободи – правий гнів.*

*Нехай нещадно палить кривди морок
І, смолоскипом із пітьми – у день! –
Слово за щастя України мовлю
Бентегою і болем із грудей.*

ВИБУХ – ЦЕ ЦО ?

*Вибух – це Всесвіту певна основа,
Це – думка і справа, народжені словом.
Але, чи ця тайна всім знайома?
Отож-бо...Загляньмо в істини зону.*

*Вибух – хотіння всього і – нехайно:
Пружині – вивільнити силу,
Курчам прокльоннути лушпину,
Снаряду вирватися з гільзи,
А правді-волі – з блиску ризи,
Бруньці – листком стати, чи цвітом;
Птахові – неба,
Зорові – світла,
Парі – свистком: рух розпочати,
Вдих-видих легеням – життям закричати.
вКресалу, іскру аби вкресати,
Людині – врівень особи стати,
Щастю – аби збулися мрії,
Присязі – щоб їй були вірні...*

*Так-так, світ весь із безлічі хотінь,
І в кожного – своє щось на меті.
Та досягти того без вибуху чи можна?
Напевне, ні – лиш вибух допоможе...*

*Отож, аби для всіх «хотінь» був вихід,
І створено Всевишнім – вибух.*

*Шевченко дивиться
на мене*

*Шевченко дивиться на мене,
Дивиться-придивляється:
А чи можна з мене портрет змалювати –
портрет українця?
Я помітив той погляд його і... знітився –
від уваги Месії до моєї особи.
Бо хіба ж не такий, як усі я –
нащадки його з українським корінням?
– Так чи ні? – його поглядом в себе питаю, –
Чи люблять усі Україну,
як Шевченко любив: у собі,*